

Povídka: 17. O velkém trápení s Lejlou

Povídka

Eliška Hrůzová

Velké trápení s Lejlou

Povídka

O velkém trápení s Lejlou

Milé děti,

s Lejlou jsme se seznámili o Vánocích ve vánoční povídce od Elišky Hrůzové [O nejkrásnějším vánočním dárku](#). Přátelství s Lejlou, která se před Vánocemi ocitla s maminkou na ulici, nebylo jednoduché. V povídce O velkém trápení s Lejlou můžeme sledovat jejich další příhody.

Věřím, že se vám bude pokračování vyprávění o Lejle líbit.

Váš Štěpa

O velkém trápení s Lejlou

„Maminko, tak to v té práci zvládni. Budu na tebe s Barunkou myslet.“

Sleduju rozhovor Lejly s maminkou. Jak dlouho už to je, kdy jsem objevila tu ledovou královnu před vchodem do Intersparu? Kolik měsíců od té doby uběhlo? Jak moc se za tu dobu Lejla s maminkou změnily? Mám pocit, že mé setkání s Lejlou proběhlo strašně dávno. Za tu dobu Lejla poznala Pána Ježíše, začala chodit do školy, vyrostla a světlé vlasy jí narostly až na záda. Připadá mi, že ještě více zkrásněla.

Lejly maminka bude dnes poprvé pracovat. Dostala místo prodavačky v Intersparu. Bude tam celý den – a protože je sobota a Lejlu nemá kdo hlídat, vymohla jsem si, aby Lejla spala u mě v pokojíčku. Obě jsme z toho celé nadšené. Celý den spolu! Celý den plný hraní! Koukání na pohádky! Procházek venku! Byla jsem někdy šťastnější?

Lejly maminka odchází. Můj tatka jí nabídl, že ji odveze, ale ona se chce o sebe a Lejlu naučit postarat sama. Je si jistá, že to dokáže. Že si zařídí svůj nově koupený byt, kde budou spokojeně bydlet.

Jakmile odbočí za roh, rozzářeně se na sebe s Lejlou usmějeme. Tak! A celý den máme pro sebe!

Rychle běžíme zpátky do domu, hravě vyběhneme schody a zamíříme ke mně do pokojíčku. Lejla u mě byla jen párkrát, většinu času jsme strávily venku na zahradě. Ale dneska má podle předpovědi počasí pršet, a tak budeme u mě.

Lejla se rozběhne a skočí ke mně do postele.

Úsměv mi ztuhne ve tváři.

„Lejlo...? Mohla by sis sundat boty, než jdeš ke mně do postele?“

Lejla se usměje.

„Promiň, zapomněla jsem na to.“ Rychle si na posteli sedne a rozváže si tkaničku na tenisce. „Promiň. Už to víckrát neudělám.“

„Jo... To je dobrý,“ přinutím se k úsměvu. V duchu pouze doufám, že na čistém bílém povlečení s růžovými srdíčky nemám otisk boty od bláta.

„Ty se na mě zlobíš?“

„Ne,“ zasměju se nuceně. „Jenom.... Jenom to už nikdy nedělej. Maminka by se zlobila.“

„Ano,“ zamračí se trochu Lejla. „Už jsem ti to jednou slíbila.“

„No... Tak to jenom opakuju.“

„Nejsem přece hloupá.“

„To neříkám,“ ztrácím trpělivost. Pak mávnu rukou. „To je jedno, nech to být. Přece se nebudeme hádat kvůli takové hlouposti, ne?“

„To určitě ne,“ usměje se zas Lejla. Všimne si mého nového domečku pro panenky a rozzáří se jí obličej.

„Jéé, Báro – můžu se na ten domeček podívat?“

„Jasně. Je krásnej, vid?“

„Hezčí jsem ještě nikdy neviděla,“ přikyvuje Lejla horlivě. Odkryje střechu a chce si z postýlky pro panenky vzít Elizabeth, její nejoblíbenější panenku. Stačí ale jen trocha nepozornosti – a náhle je celé jedno patro domečku skoro úplně zbořené. Elizabeth svým tělem odsunula postel, ta se posunula a shodila líčící salonek s hřebínky, líčidly a

všelijakými krémy. Celá moje promyšlená a namáhavá práce přišla nazmar. Pokojíček pro Elizabeth budu muset stavět znova.

„Jejda,“ vykřikne Lejla. Pak se na mě provinile podívá. „Promiň, Báro. Já nechtěla.“

„Co to s tebou dneska je?“ vyštěknu našťavaně. „Všechno mi tu ničíš!“

„Já vážně nechtěla!“ brání se Lejla. „Nemusíš být hned protivná! Omluvila jsem se ti.“

„A ty myslíš, že mi to k něčemu pomůže?“ odseknu. „Víš, jakou mi to dalo práci, než jsem ten pokojíček pro Elizabeth postavila?“

„Jsi na mě hnusná!“ vykřikne plačtivě.

„A ty mi tu všechno ničíš!“

„Kdybych tohle věděla, tak bych sem nikdy nešla!“ Šokovaně

se na mě podívá. „Nikdy bych si nemyslela, že umíš být tak zlá.“

Pohodím hlavou.

„A já bych si o tobě nikdy nemyslela, že mi tu všechno zničíš!“

Náhle do pokoje vstoupí má maminka. Přísně si nás prohlédne.

„Co se to tady děje?“ otáže se.

Obě mlčíme a očima zkoumáme podlahu. Hlavy máme skloněné.

„To přeci nemyslíte vážně, že se tu budete hádat.“ Dojde k nám a vše hned pochopí. Jedním letmým pohledem uvidí špinavé povlečení a katastrofu v domečku pro panenky. „Báro,“ řekne a já se na ni podívám. „Báro, špinavé oblečení a zbořený domeček pro panenky není konec světa. To všechno se dá zase napravit. Povlečení se vypere a vyžehlí a domeček se opět postaví.“

Mlčíme. Víme, že maminka má pravdu.

„Ale špinavé srdíčko se tak rychle do pořádku nedá,“ dodá. „Když jsme na někoho zlí nebo se snažíme někomu něco oplatit – to naše srdíčko ještě více špiní. Máme na něm tak velkou špínu, že na vyčištění nepomůže nic jiného než odpuštění Pána Ježíše. Když Ho poprosíme, aby nám odpustil, On to udělá – udělá naše srdíčko krásně čisté. Bez poskvrny.“ Pak řekne trochu laskavějším tónem: „Doufám, že si odpustíte, děvčata.“ A odejde.

Provinile se na sebe podíváme.

„Promiň, Lejlo, že jsem byla na tebe tak hnusná.“

„Já se ti omlouvám, že jsem ti tady napáchala tolik škody.“

A najednou se na sebe usmějeme.

To ale netrvá dlouho.

Během dne se stihneme ještě třikrát pohádat. Nikdy bych si nemyslela, že bydlení s osobou, která se chová jinak a má jiné zvyky, bude tak těžké. Myslela jsem, že se Lejla bude chovat stejně slušně jako já, bude se přezouvat, před jídlem si umyje ruce, bude dávat bedlivý pozor na své hračky. To jsem se šeredně mýlila.

Už je docela pozdě večer, a tak nám maminka nařídí, ať se jdeme postupně umýt. Lejla se nabídne, že půjde jako první. Ne moc ochotně a se skřípěním zubů jí dovolím, aby si půjčila můj sprchový gel, šampon na vlasy a houbu. Snad mi s tím nic neprovede.

Lejla je konečně hotová. Bledé tváře má narůžovělé horkem z koupelny, světlé vlasy mokré. Usměje se na mě.

„Díky, žeš mi dovolila půjčit si ten šampon, sprchový gel a houbu,“ poděkuje mi slušně.

„Není zač,“ oplátím ji úsměv, ale nemyslím to moc upřímně. Má za co. Nemusela jsem jí to vůbec půjčovat.

Jakmile se také umyju, jdeme spát. Uleví se mi. Konečně nebudu muset Lejlu kontrolovat, jestli všechno dělá tak, jak se má.

Přijde k nám maminka, abychom se společně pomodlili.

A při modlitbě mi Pán Ježíš otevře oči. Jak můžu být na Lejlu tak zlá? Každý je jiný. Žila tak dlouho na ulici.

Nezná pravidla slušného vychování. A já? Místo toho, abych se snažila jí ta pravidla naučit, tak jsem byla na ní byla nepřijemná a kontrolovala každý její pohyb.

Ježíš se mé chování nelíbilo. On měl těch učedníků, co se potřebovali něco naučit, dvanáct – a já se nedokážu postarat ani o jednoho! Pán má tak úžasnou trpělivost. S námi všemi.

V modlitbě Pána poprosím o odpuštění. V duchu si představuju, jak se mé špinavé srdíčko pomalu čistí, až na něm není ani skvrnka.

Najednou mě mrzí, že zítra Lejla odejde do svého nového bytu. Mohly jsme si užít mnohem více zábavy.

A je to tady. Lejla s maminkou odchází. Mají nový byt. Už se ho nemůžou dočkat.

Přistoupím k Lejle.

„Lejlo, mám tě strašně moc ráda. Jsem ráda, žeš u mě přespávala. A mrzí mě, že jsem na tebe byla tak ošklivá. Vždyť jsme se těšily, jak si ten náš společný den užijeme, ne?“

Lejla se na mě usměje. Tím svým obvyklým, krásným úsměvem, při kterém se jí v tvářích udělají dolíčky.

„Už na to nemyslí, Báro. Obě jsme se ponaučily. A obě jsme se také polepšily. Nebuď smutná.“

Obejme mě a já cítím, že mi bude chybět.

Lejla si vezme kufr a batůžek. Na poslední chvíli se ale na mě ještě otočí.

„Koneckonců – kdo tvrdí, že jsem u tebe přespávala naposledy?“ mrkne na mě.

A já vím, že se na mě nezlobí. Že mi odpustila. Tak, jako Pán Ježíš odpustil mě.

Vím, že se mám od Lejly ještě hodně co učit.

Vaše Eliška

Povídku si můžete stáhnout zde:

[trapieni_s_Lejlou_1](#)Stáhnout

[trapieni_s_Lejlou_2](#)Stáhnout

[trapieni_s_Lejlou_3](#)Stáhnout

-sk-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)